

Kompozisyon Yarışması

TANIDIĞINIZ BİRİ..

(Birincilik)

Ezel YALTIKIR

Adana Fen Lisesi

Ben bir eczacıyım.. Siz tanımazsınız beni belki. Mahallenin ortasında, hani köşe başındaki yer benim. Ufak, şöyle iki göz...

Ben bir eczacıyım... Siz tanımazsınız beni belki ama Ali tanır. Daha altı yedi yaşlarında. "Düz duvara tırmanır." derler ya; öyle bir çocuk işte. Haftada bir iki uğrar yanıma annesiyle. Ya dizini, ya dirseğini parçalamıştır. Ağlaya ağlaya oturur yanıma, yapacağım her hareketten şüpheli... Öyle bir bakar ki yüzüme, dersiniz bizim Ali gitmiş, sessiz sakın bir çocuk gelmiş yerine. Daha yarasına dokunmadan dişlerini sıkarak bir "Üff!" deyiverir ya, içim cız eder. Dokunmaya bile korkarım yarasına. Her şey bitince de ağlamaktan kızarmış gözleriyle, burnunu çeke çeke gider annesinin kucagında.

Ben bir eczacıyım... Siz tanımazsınız beni belki ama Ayşe hanım tanır. Otuz otuz beş yaşlarında, genç bir bayan. Çocuklarına düşkün, her anne gibi bir kadın işte. Uzun süredir tanışırız onunla da. Arada bir gelir. Hele geçen hafta soluk soluğa bir içeri. Koşarak geldiği, kıpkırmızı suratından belliydi. Saç baş birbirine girmiş, telaştan dokunsan ağlayacak durumdaydı. Elime bir reçete uzattı: "Eczacı Bey, bunları bana bir hazırlayversen." dedi. İlaçları hazırlarken anlattı; çok hastaymış çocuğu. Kadıncağız ateşler içinde yatan çocuğunu komşuya emanet edip gelmiş. İlaçları alır almaz gitti aynı telaşla. Sonradan öğrendik ki çocuğu iyileşmiş ama o hafta Ayşe Hanım'ın burnundan geldi.

Ben bir eczacıyım... Siz tanımazsınız beni belki ama Elif tanır. On beş on altı yaşlarında, ince, uzun boylu gencecik bir kız işte. Her sabah işe başlarken görürüm onu elinde kitaplarıyla. Harçlığını biriktirdikçe de uğrar yanıma. Taraktı, deodorantı seçer bir hevesle. Bazen de evin ihtiyacını almak için gelir. Simsiyah, kocaman gözlerini iyice açar bütün isteğini bir çırpıda söyleyiverir, sonra da hızlı hızlı döner evine. Ertesi sabah yine geçer eczanenin önünden. Yine elinde bir yığın kitap... Selam verir ve devam eder yoluna.

Ben bir eczacıyım... Siz tanımazsınız beni belki ama onlar tanır. Onlar bir şırıngadan yaşam uman insanlar, onlar hiç

umut yok diye beklerken iyileşen yakınlarına kolonya almaya gelenler, onlar afet bölgesine yardım götürmeye uğraşanlar, onlar bir galibiyet uğruna kollarını, bacaklarını incitenler, onlar parası olmadığı halde kapıdan dönemeyecek kadar çaresiz insanlar...

Ben bir eczacıyım... Yok, yok siz de tanırırsınız beni. Sizin de yolunuz geçmiştir benim ordan. Sağlıklıyken içiniz rahat yaşadığımız yer var ya; sağlıksızken gözlerinizi her gün tekrar tekrar umutla açtığınız o yer, ben oradayım işte. Hani mahallenin ortasında, köşe başında...

BİLGİNİN ÇAREYE DÖNÜŞTÜĞÜ AN

(İkincilik)

Miray AYDIN

Adana Borsa Lisesi

İnsan, ne üstün bir varlık o. Bu dünyadaki her şeyden daha değerli ve önemli. Dünya'nın dönüştü bile onun için sanki. Suların akması, güneşin doğması, herşey ama her şey bu üstün varlık insanoğlu için.

Böylesine değerli olan insanın acaba bu eşsiz vücut mekanizmasında da bazen bazı aksaklıklar olabilir mi? Acaba bu aksaklıklardan dolayı bazı çarelere başvurmuşlar mıdır? Evet, muhtemelen ki insanlar türlü hastalıklar ve rahatsızlıkların baş göstermesi ile eski çağlardan bu yana hep çareler aramışlardır. Teknolojinin, bilimin ve teknolojinin ilerlediği yıllarda, halk arasında kocakarı ilaçları diye tabir edilen çeşitli ilaçlar kullanmışlardır. Bunlarla kimi zaman kendilerini tedavi etmiş, kimi zaman da daha feci hallere sürüklenmişlerdir. Oysa, uzay çağı diye adlandırdığımız yüzyılda herşey o kadar gelişmiş durumda ki ilaç ve ilaç üretimi, araştırma ve incelemesi inanılmaz derecede ilerledi. Bugün şöyle bir bakacak olursak daha otuz, kırk yıl kadar kısa bir süre önce tedavisi mümkün olmayan hastalıklar bugün ilaç tedavisi ile gideriliyor. Araştırılan ve incelenen her hastalığa sağlanan formüller ilaca dönüştürülüp insan sağlığının düzenini korumak için piyasaya sürülüyor. Evet, işin oluş yönü bu, peki ilacı alan ve veren müesseseler nasıl işliyor. Türkiye'de doktor-eczacı ve eczacı-hasta ikileminde ilişkiler ne düzeyde? Şu an bu sorular gerek basın-yayın organları, gerekse halk arasında sıkça konuşulan bir konu.

İnsan sağlığı açısından önemli

Oda Başkanımız, yarışmada birincilik alan Ezel Yaltıkır'a ödülünü verirken.

bir kuruluş olma özelliğine sahip olan eczacılık mesleği, günümüzde rağbet gören bir alan. Çünkü bu tür meslekler devamlılığı olan ve sürekli kendini yenileyen mesleklerdir. İnsan ve insan sağlığı var oldukça bu alanda önemini koruyup her geçen gün daha da ilerleyecektir. Fakat her mesleğin kendine has zorlukları ve işleyiş hataları olabilir. Örneğin bir bayanın prostat ameliyatı olması ve bu ameliyattan sonra ilaç tedavisi görmesi gibi komik hatalar olabilir. Buna benzer birçok olaylarla hayatımızda az veya çok karşılaşırız.

Bu tip olaylar bize toplumun işleyiş sırasında bazı pürüzler olduğunu gösterir. Aslında bu kadar ufak olaylar bile doktor-eczacı ilişkisinin gereğini çok bariz bir şekilde gösterir. Yani hasta sadece doktora gidip muayene olmakla iyileşemez, bilgiyi çareye dönüştüren bir alana ihtiyaçları vardır ki bu da eczacılıktır. Eczacılık gibi bir alan olmasaydı, hasta belki muayeneden sonra ilaçlarını sağlıklı bir şekilde temin edemeyecekti. Böyle olunca da iyileşmesi için uğraşılacak insan sağlığı daha da kötüye gidebilirdi. Böylelikle tüm çabalar boşa giderdi. İşte bu tür sorunları ortadan kaldıran eczacı, doktor ile hastanın arasında büyük ve sağlam bir köprü oluşturuyor.

Böylesine bir vazifeyi üstlenen bu alanda, ilacı alan hasta ve eczacı ilişkisi de çok önemli. Yani ilaç alınırken halkın karşılaştığı zorluklar gözardı edilemez ise de, bir çok eczacının güleryüzlü ve anlayışlı olduğunu hemen hemen hepimiz biliriz. Ayrıca insanlar hasta olduklarında daha çok sevgi ve hoşgörüyü muhtaç-

Kompozisyon Yarışması

tırlar. Eczacıların onlara en azından bir iğne vururken ya da tansiyonunu ölçerken gülümsemesi o hasta için en güzel ilaç olabilir.

Bir ilacın neye iyi gelip gelmediği ne işe yaradığı, kime ne kadar ve ne zaman verileceği gibi konularda uzman olan eczacının çok önemli bir görev üstlendiğini biliyoruz. Böylesine yararlı ve gerekli bir alanda güçlükler var olmasına var, ama mesleğin güzelliği bu zorlukları bastırıyor. Bir insanın sağlığının yerine gelmesinde rol oynamanın gurur ve onur verici hazzını yaşama tadına erişebilen eczacılar, insanlık için en kutsal görevlerden birini yapıyorlar.

Bütün zorluklara rağmen dünyaya hoşgörü çerçevesinde bakmayı başarabilen eczacılar, sadece insanlığın yararı için varlığını sürdürüyor. Bir çok unsurun değerini hızla kaybettiği günümüzde önemini koruyan eczacı ve eczacılık mesleği, bu niteliklerini kaybetmeyen az sayıdaki alanlardan birisidir. İnanıyorum ki eczacılık mesleği bugün olabileceği noktanın en iyi yerinde varlığını ve önemini korumaktadır. Eğer insanoğlu yaşamından bir tat almak istiyorsa kendine böylesine çok yönlü bir alan olan eczacılık mesleğini seçmeli diye düşünüyorum.

ZEYNEP'İM

(Üçüncülük)

Elgiz ESKİLİ

(Danişmend Gazi Lisesi)

Bir gece ansızın durdu yürekler, gece ağır ağır indi köy meydanına, düştü yüreklere kıvılcımın en nankörü en halden anlamazı. Gece ağır, gece karanlık, gece anlamazdı derdinden... Oysa devasız değildi ki derdi. Şehrin doktoru söylemişti, hastaydı Zeynep. Ama yetmezdi doktorun söyledikleri köy meydanındaki sessizliği bozmaya, yetmezdi güneşi çağırma, yetmezdi Zeynep'i güldürmeye... Yetmezdi söyledikleri. İlaç isterdi, iğne isterdi Zeynep.

Gecenin kör karanlığı buğday tarlasında başakların arasında puslu kurmuş beklerdi. Oysa devası uzak değil tepenin biraz aşığındaydı.

Doktordan Zeynep'in hastalığını öğrendikten sonra kimse aldırış etmemiş umursamamıştı. Bu kadarı yeter deyip ne eczane ne ilaç ne iğne buldular. Köyün bilirlere evde yaptıkları şerbetlerle çare bulacaklarını zannettiler. Tek bir

iğneyi getirmediler. Şimdi Zeynep giderse geri getirebilecekler miydi? Geçmişte bir de aynı acıları olmuştu örnek alabilecekleri. Bekir'in ölümünün yüreklerde yaktığı ateş daha sönmemişti. O zaman da köy içerisinden alınmıştı ucuz olsun diye iğnesi. Oysa nasıl anlayamadılar ki hayatı iğneden daha ucuz görürlerdi gözlelerinde...

Güneş taze gelin gibi yeni yeni yüzünü göstermeye başlamıştı. Zeynep'in acısı daha da artıyordu, yalvaran sesi köy meydanını sarmıştı. Kimse göz göze gelmek istemiyordu bir başkasıyla.. Çünkü şimdi keşke dedikleri, önceden göze alamadıkları, önlerine gelip durmuştu. Sanki başarıları kaldıracaklar da çarpacaklardı Zeynep'in saçlarının arasından gelip, kara haberin yüzlerde yaratacağı korkuya.

Ağabeyi çoktan gitmişti, çok önceden gidilmesi gereken tepenin aşağısına. Lakin nafileydi artık. Ne kıyamadıkları para, ne göze alıp gidemedikleri yol, ne şerbetler ne de sessizlik kurtarabiliyordu Zeynep'i. O artık gitmişti, ilacın, eczanenin ihmal edildiği köy meydanından.

Kaybettikten sonra anlamlıydı birkaç renkli hapin, iğnenin, eczacının önemini her zamanki gibi.

Hoşçakal, varlığın içinde yok olan kızım,

Hoşçakal, maddesel dünyanın en güzel maneviyatı annem,

Hoşçakal, çerçi iğnesi yüzünden yarım kalan geleceğim,

Hoşçakal çarelerin içinde çaresiz giden Zeynep'im.

Hoşçakal...

ELLER ARASINDA BİR HAYAT

(Mansiyon)

İlkin ÇINAR

(Danişmend Gazi Lisesi)

Size bir insan ve onun hayatından bahsetmek istiyoruz biraz. Az parası olan ama yaşamında sağlık olan bir insandan. Çok tanıdık bir insandan, pencereden bakınca gördüğümüz, iş yerinde çalışma arkadaşımız veya en yakın dostumuz. Belki hiç önemi olmayan biri belki de öyle önemli ki onsuz hayatın düşünülemezceği biri ama sağlıklı biri.

Bu insan önemsenmez fazla; sağlıklıdır, güçlüdür. Değeri bilinmez fazla hayattadır ve hep o bırakıldığı yerededir. Bu insan dostudur başkasının, aşkıdır ya da düşmanıdır ama sıradan ve

sağlıklıdır. Peki nasıl sağlıklıdır? Yani nasıl sağlıklı olunur? İyi beslenirsin, kendini güvende hissedersin ve kendine güvenirsin. Gözlerin cıvı cıvı parlar her zaman sağlıklıdır. Bir gün bir şey olur insana sonra gözlerindeki ışıltı, bedenindeki güç. Acı çekiyordur ve yetişemiyordur herşeye. O, en değerli şeyi kaybetmeye başlar. Sağlığını eskisi kadar hissedemez etrafında. Artık hastadır. Bir zamanlar uzak gelen bu kavram, ona yakıştırılmıştır ve anlar o anda insanların onun değerini bilemedikleri gibi o da bilememiştir sağlığının değerini.

Tahmin ediyoruz hepimiz bu insanın sonraki durumunu az çok. Devreye girecek olan doktorları, eczacıları ve ona manevi destek olacak insanları. Doktorların önemi bellidir. Manevi destek olacaklar hep yanındadır insanın. Bir de eczacılar vardır. İnsanın yanında baş ucunda duran bir ağrı kesicinin içinde; onun belki de hayatını kurtaracak olan bir şırınganın içinde. Bir eczacının elleri vardır, insanın hasta omuzlarında ve damarlarında dolaşan hasta kanında. Bu insan bilemez ki doktor da eczacıdan alır kuvvetini. Aslında insan kendi hayatını çocuklarının ve yakınlarının ona emanet etmiştir. Eczacı da feda etmiştir, kim bilir, bu güven için neleri? Düşünmez ellerini aslında kimin ellerine bıraktığını insan, en zor zamanında ellerini kime uzattığını. Bilemez bir ağrı kesicinin içindeki emeği, saatleri. Aslında hepimiz dua etmişizdir o ağrı kesicilere, ilaçlara hayatımızda bir kez de olsa. Onları yapan ellere ve gözlerle.

İşte size insan, sağlık ve eczacılığın küçük bir tanımı ve önemsemediğimiz küçük önemi. Bilirsiniz insanlar küçük şeylerin değerini hep kaybedince anlar. Değerini anlamak için kaybetmemize gerek olmamalı aslında çünkü her zaman sağlık ve dolaşısıyla eczacılık yanibaşımızdadır. Sadece bir ilaçla hayatımızı vermişlerdir bize yeniden sadece bir hapla vermişlerdir en yakınımızı bize.

Düşününce "Ne mukaddes meslek aslında bu" diyor insan. Bir hayatı bağışlamak, bir insanı kurtarmak. Onlar da biliyor aslında kendilerinin önemli olduklarını. Yine de söylemeli onlara her fırsatta ne kadar değerli olduklarını...